

FÖRVÅR

I isens grepp

Slutet av mars. Ängsö ligger fångad i isens grepp, omgiven av grånande vårisar; att ta sig ut till ön innebär skidor, svävare eller – isbrytare!

Den gångna veckan har dock varma vindar svept upp utmed kusten och solen börjat lysa med tärande värme. Isarna har mörknat allt mer, de har mjuknat och vakar har slagit upp över grynnor och i strömhål. Sjöfåglarna strömmar till; ejder, vigg, knipor, storskrak. Och traktens svanpar kommer inflygande på mäktigt brusande vingar och går ner i öppningarna med ljudligt fotklapper; det gäller att vara med från början och muta in sina revir.

Med skidor på fötter och stavar i hand, samt den lilla plastpulkan på släp, hasar jag mig ut mot ön. Solen värmer och isen blir ytmjuk. Jag tvingas skida norr om småöarna eftersom strandisen förlorat fästet mot land. Över det förrådiska undervattensgrundet vid öradens nordspets, har det slagit upp en stor glittrande vak, där ett svanpar redan ligger och betar. Och samtidigt vaktar sitt revir; hanen blåser upp vingarna, lägger ner halsen på ryggen och simmar mot mig i imponerar-

ställning – vattnet svallar om bröstet för vart kraftfullt simtag han tar med fötterna. Han lägger sig vid iskanten och väser hotfullt. Jag blir förvånad; att han uppfattar mig som en rival!?

När jag hasar förbi honom är han riktigt ilsken. Men hans svarta blick är inte riktad mot mig – utan mot pulkan. Packningen är svept i en snövit vindjacka och kamerastativet sticker upp snett framåt som en lång hals; där har vi rivalen.

▼ *Svanbatalj.*

▼ *Svanparet susar fram
med ljungande vingslag
över de ruttnande
vårisarna.*

Väl framme vid Ängsö kommer jag med ett brett kliv iland på Norruddens strandklippor; söder härom är det landlöst, bara en meterbred vattenremsa och en tunn sviktande iskant närmast stranden.

Av med skidor, på med packning. Så, ner genom Västerskogens gamla gran- och tallskogar, till de södra ekbackarna vid sundet; det är platsen att våraktigt uppknäppt och lössläppt avnjuta en vårdag som denna, med värmande sol och helt i lä för den nordliga brisen – den första dagen med verklig vårkänning i luften.

Sjöfåglarna

Södra sundet ligger delvis öppet. Här samlas sjöfåglarna, till lek och spel men också till vila. Här är nu ett stojande och glammande, det riktigt sjuder av fågelliv och fåglars röster. Trutar flyger över och

ropar och gack-ar, inte minst Ängsös eget havstrutpar som håller till på lilla ön utanför Hemviken; de kommer då och då och signalerar sin hemorts-rätt gentemot andra trutar. Här kivas och bråkas. Varje gång en storskrak kommer upp med en fisk i näbben efter lyckat fiskafänge, bryter kalabaliken lös; trutarna kastar sig direkt över skranken och försöker under skrik och skrån snappa åt sig fisken eller stressa skranken att släppa sitt byte.

Några ejderpar leker. En hane, gudingen, kastar tillbaka huvudet och hans mjuka rop rullar ut över vattnet – a-hóoo! – vårropet framför andra i skärgården. Ådan skrockar medan hon simmar undan – åck, åck, åck...

En stor knipflock simmar omkring i sundet, livligt kivandes. Kniphanarna är som stolliga i värvarmen. Men där gudingen ser imponerande